

Legendárna výškarka, niekdajšia dlhoročná predsedníčka SAZ Mária Mračnová oslavuje vzácné životné jubileum. Aj po polstoročí ju mrzí, že na OH 1976 v Montreale jej tesne ušla medaila

24.9.2026 - Gabriel Bogdanyi | Slovenský atletický zväz

Pred piatimi dekadami dosiahla na olympijských hrách v Montreale životný úspech - vo výškarskej súťaži skončila tesne štvrtá. Pred tromi viedla slovenskú výpravu v jej premiére na letných hrách v Atlante 1996. Päťdesiat plus tridsať je osemdesiat. Aká náhoda! Práve toľko rokov dnes, 24. septembra 2026, oslavuje slovenská športová legenda, bývalá špičková výškarka, neskôr predsedníčka Slovenského atletického zväzu a podpredsedníčka Slovenského olympijského výboru Mária Mračnová.

■ **Čo vám prebleskne myslou, keď sa obzriete za ôsmimi desaťročiami vášho nepochybne pestrého života? - spýtali sme sa jubilantky.**

„Bolo to osemdesiat náročných, často strastiplných rokov, ale myslím si, že pokojne môžem povedať, že najmä úspešných, hoci doposiaľ ma stále máta montrealské štvrté miesto. Vtedy si však spomeniem na slová hereckého majstra Ladislava Chudíka, ktorý ma utešoval slovami: „Nesmútte, byť štvrtá na svete, pričom ste z malého Slovenska, je čosi úžasné. Odhliadnuc od nešťastných štvrtých miest na vrcholných podujatiach, mám za sebou pekný život. S manželom sme vychovali dve krásne deti, ktoré sa úspešne postavili na vlastné nohy a darí sa im. Z toho sa nesmierne teším.“

■ **Sledujúc vaše neúnavné angažovanie sa a neutíchajúcu aktivitu v športovom a olympijskom hnutí, zďaleka to nevyzerá tak, že vám na chrbát pribudol už ôsmy krížik...**

„Po skončení kariéry som ostala v prostredí plnom mladých ľudí. Najprv na Chemicko-technologickej fakulte SVŠT, teraz STU, potom v športovom a olympijskom hnutí. Cítim sa stále mladá vďaka mladým ľuďom. Tento fakt mi pomáha prekonať mnohé problémy, ktoré prináša život. Som už 33 rokov aktívna v Olympijskom klube Bratislava, ktorý organizuje obrovské množstvo rôznych športových a vedomostných súťaží pre školákov. Pravidelný kontakt s deťmi či mladými športovcami ma omladzuje, dodáva mi energiu a silu.“

■ **Šport vás, dá sa povedať, sprevádza takmer po celý život. Ako ste sa vlastne k nemu dostali?**

„Odpoveď je jednoduchá: ako väčšina detí v tom období - v mojom prípade na základnej škole v Košiciach vďaka výbornému telocvikárovi. Neexistoval šport, ktorý by som nevyskúšala. Hrala som hádzanú i basketbal, páčila sa mi gymnastika. Chodili sme na rôzne súťaže od výmyslu sveta. Na Strednej všeobecno-vzdelávacej škole, dnes je to gymnázium, ma do osídíel kráľovnej športov zlákal telocvikár Ján Stopka, ktorý bol aj tréner atletiky. Vštepil mi základy azda všetkých disciplín, keďže preferoval všestrannosť. Začala som súťažiť za košickú Sláviu, na lige som behala prekážky, vrhala

guľu či šprintovala v štafete. Kde bolo potrebné získať body, všade som zaskočila. Vždy som bola tímový hráč. Šport mi učaroval, aj preto som sa prihlásila na Fakultu telesnej výchovy a športu v Bratislave. A tam sa vlastne začala moja veľká atletická kariéra...”

■ Absolvovali ste stovky rôznych súťaží. Ktorá ostane pre vás najnezabudnuteľnejšia?

„Jednoznačne olympijské finále v Montreale 1976. Mala som za sebou vynikajúcu prípravu pod vedením kouča Viliama Lendela. Mala to byť moja rozlúčka s kariérou, posledné významné preteky. Túžila som uspieť a potešiť manžela i trénera, ktorí mi pomohli preniesť sa cez náročné obdobia a rôzne boľiestky, ktoré ma trápili. Takmer to vyšlo na sto percent. Od základných 175 až po 189 cm som všetko prekonala na prvý pokus. Aj po mojom úvodnom skoku na 191 cm zaznel potlesk, lenže latka potom spadla a prišla som o medailu...”

■ Z vášho hlasu aj teraz cítiť, že vás to aj po polstoročí stále dosť mrzí...

„Áno, priznávam, je to tak. Chýbalo mi naozaj máličko a mala by som olympijskú medailu. Mrzí ma to o to viac, lebo som na to mala, čo sa potom potvrdilo o mesiac neskôr na československom šampionáte v Trinci, kde som utvorila národný rekord a svoj doživotný osobák 192 cm. Keď tak nad všetkým po toľkých rokoch premýšľam, asi sme urobili chybu, že sme sa pred olympiádou snažili s trénerom o česko-slovenský rekord 192 cm a nie iba o osobák 191 cm. Ak by som do Montrealu išla so 191 cm, možno by som sa vo finále cítila istejšie, lebo by som vedela, že takú výšku som už prekonala. Keby bolo keby... Toto sú už len také špekulácie.”

■ V kariére ste slovenský rekord prekonali až 18-krát, začali ste na 163 cm v roku 1964 a skončili ste na 192 cm v roku 1976. Na ktorý rekordný skok spomínate najradšej a prečo?

„Určite nezabudnem na prvý, na pretekoch na Mladej garde som na začiatku októbra 1964 skočila 163 cm. V pamäti mám aj okamih, keď som v roku 1966 po 11 rokoch prekonala čs. rekord Olgy Davidovej-Modrachovej, a ako prvá v Československu som zdolala 170 cm. To však v šesťdesiatom šiestom nebolo všetko, ja som sa napokon dostala na majstrovstvách Československa až na 177 cm! Práve na tieto preteky v Trinci, kde sa mi vždy výborne skákalo, spomínam z rekordných súťaží najradšej.”

■ Pôvodný plán bol skončiť kariéru po olympijskom roku 1976, avšak napokon ste pridali dva roky a tretry ste zavesili na klinec až po ME 1978 v Prahe. Mali ste už 32, čo bola na to obdobie dosť nezvyčajná ženská atletická dlhovekosť. Čím to je, že ste vydržali vo vrcholovej atletike tak dlho?

„Áno, chcela som skončiť po OH v Montreale, ale vtedajší šéf československej atletiky pán Dušek ma presvedčil aby som potiahla ešte dva roky do európskeho šampionátu v Prahe. Prikývla som, ale ME pre mňa nedopadli dobre, skočila som len 180 cm a bola som trinásta. Lenže predchádzalo tomu zranenie kolena na odrazovej nohe. S manželom sme v decembri 1976 cestovali na sústreďenie do Tatier a, žiaľ, havarovali sme. Nasledovala operácia a snaha o návrat. Trvalo trištvrte roka, kým som sa dostala do patričnej formy. Keďže som pri havárii utrpela aj otras mozgu, neurológ, profesor Varsík ma upozorňoval, že pri chladnejšom počasí mi môže stuhnúť krk. No a presne to sa udialo na ME v Prahe – počas finále bolo sotva 10 stupňov...”

■ Potom ste sa na niekoľko rokov odmlčali, pôsobili ste na katedre telesnej výchovy Chemicko-technologickej fakulty SVŠT v Bratislave. V druhej polovici 80. rokov ste sa však vrátili na scénu - už ako športová funkcionárka...

„Najskôr ma profesor Černušák pritiahol do Československej olympijskej akadémie, od roku 1987 som bola členka výkonného výboru Československého olympijského výboru. Po zmene režimu sa objavili úvahy, aby sme na Slovensku založili vlastný olympijský výbor, čo sa nestretlo s pochopením na českej strane. Preto najprv v apríli 1990 vznikla len Olympijská spoločnosť Slovenska, predchodkyňa Slovenského olympijského výboru. Zvolili ma za jej predsedníčku. Neskôr, po vzniku SOV, som sa stala jeho podpredsedníčkou.“

■ Prešli ste akoby na druhý breh rieky. Na ktorom to bolo zložitejšie - na tom, kde boli športovci, či na tom, kde boli funkcionári?

„Myslím si, že úplne najzložitejšie to majú tréneri, a preto som sa nevybrala týmto smerom. Videla som, čo všetko museli obetovať obaja moji tréneri, najprv pán Šimonek, a potom pán Lendel. Obaja boli skvelí odborníci, nechýbali na žiadnom tréningu, chodili so mnou na sústredenia. Časovo to bolo aj pre nich extrémne náročné. No a pri takej atlétke, ako som bola ja, ktorá si potrpela na stopercentnú starostlivosť, to bolo dvojnásobne ťažšie. Ťažké to však majú aj partneri špičkových športovcov. Môj manžel Jozef, vyštudovaný lekár, napríklad 10 rokov po odbornej stránke stagnoval, lebo sa venoval prioritne rodine - mne, vrcholovej športovkyni, synovi. Keď som ukončila kariéru, prebrala som starostlivosť o rodinu ja a povedala som mu: Teraz prišiel tvoj čas, preberáš štafetu. A začal si robiť atestácie, stal sa docentom.“

■ Od roku 1998 do roku 2012 ste rekordných 14 rokov viedli Slovenský atletický zväz. Aké to boli pre atletiku roky?

„Spočiatku to bolo veľmi ťažké, lebo po 'atletickej revolúcii' na MS 1997 v Aténach ma nespokojná časť hnutia nahovorila, aby som kandidovala za šéfkou zväzu. No a ja som tie voľby v súboji s dovtedajším predsedom Antonom Ihringom, s ktorým sme boli obaja podpredsedovia SOV, vyhrala... Zrazu bol oheň na streche. Nemala som proti nemu nič osobné, vychádzali sme celkom dobre, preto som mu ponúkla post podpredsedu SAZ. On však veľmi rýchlo vycúval, prehru znášal dosť ťažko. Potom to však boli krásne roky, aj keď sme museli hasiť viacero problémov, vrátane dopingových či pri uzatváraní zmlúv s reprezentantmi. Myslím si, že sme to zvládli so ctou - aj vďaka mojim vtedajším blízkym spolupracovníkom - Anke Kirnovej, Dodovi Malíkovi, Kazovi Hunčíkovi, Zdeňkovi Hrbáčkovi i ďalším. Veľmi mi pomohol aj Lacko Asványi. Boli sme dobrá partia.“

■ Slovenskej atletike sa teraz darí, podmienky - najmä finančné - sa v porovnaní s obdobím, keď ste kráľovnú viedli vy, výrazne zlepšili. Ako vidíte súčasný stav našej atletiky a jej budúcnosť?

„Už za mojej éry sme robili podobný projekt ako je Detská atletika, a to sa ukázalo ako kľúčové, lebo sme do nášho športu pritiahli obrovské množstvo detí. Mojim nástupcom slúži ku cti, že sa im podarilo zohnať aj prostriedky na výstavbu a rekonštrukciu štadiónov, takže spomenutá mladá má dôstojné podmienky na prípravu a pri správnom vedení môže dosiahnuť pekné výsledky na medzinárodnej scéne. Prvú úrodu sme zbierali už na EYOF 2022 či ME 2024 do 18 rokov v Banskej Bystrici. Dôležité je mať široký základ pyramídy, potom sa snažiť pri presune do jednotlivých vyšších vekových kategórií udržať mládež v systéme a ponúknuť jej také podmienky, aby zvládla kritický prechod od juniorov k dospelým. A to je nesmierne náročné. Ak chceme byť úspešní, musíme nájsť spôsob, ako to urobiť.“

■ Ak by ste si mohli k osemdesiatke zapriať jedno želanie, ktoré by s určite splnilo, čo by to bolo?

„Byť čo najviac s rodinou, aby sa moji najbližší mali dobre, aby sme spoločne dobre vychádzali. Na tomto mi nesmierne záleží, lebo dobré vzťahy v rodine sú to, na čo veľmi dbám.“

KTO JE MÁRIA MRAČNOVÁ?

NARODENÁ: 24. septembra 1946 v Košiciach ako Faithová

VZDELANIE: absolventka Fakulty telesnej výchovy a športu UK v Bratislave, kombinácia telesná výchova – biológia (1970), doktorka pedagogiky (1987)

KLUBY: Slávia VŠT Košice (1962 – 1964), Slávia SVŠT (dnes STU) Bratislava (1964 – doteraz)

TRÉNERI: Ján Stopka (1961 – 1964), Jaromír Šimonek (1964 – 1973), Viliam Lendel (1973 – 1978)

VRCHOLNÉ PODUJATIA: OH – Mexiko 1968 šiesta (178 cm), Montreal 1976 štvrtá (189), ME – Budapešť 1966 štvrtá (171), Atény 1969 bronzová medaila (183), Rím 1974 ôsma (183), Praha 1978 trinásť (180), Európske halové hry – Dortmund 1966 ôsma (160), halové ME – Katovice 1975 dvanásť (175), Mníchov 1976 siedma (186), Svetová univerziáda – Budapešť 1965 štvrtá (159)

REKORDY A TITULY: v skoku do výšky utvorila 10 československých (170, 171, 172, 174, 175, 177, 178, vyrovnaný 182, 183 a 192 cm) a 18 slovenských rekordov (163 – 192 cm), získala päť čs. titulov (1966, 1967, 1975, 1976, v hale 1976) a 11 slovenských (vonku 1967, 1968, 1971, 1972, 1974, 1975, 1976, 1978, v hale 1972, 1973 a 1975)

FUNKCIONÁRSKA KARIÉRA: členka výkonného výboru Čs. olympijského výboru (1987 – 1992), prvá a jediná predsedníčka Olympijskej spoločnosti Slovenska (1990 – 1995), predchodkyne Slovenského olympijského výboru, na jeho zakladajúcom zasadnutí 19. decembra 1992 sa vzdala kandidatúry na funkciu predsedu SOV v prospech člena MOV Vladimíra Černušáka a zvolili ju za podpredsedníčku pre olympijské aktivity (pôsobila v nej až do r. 2008, vo výkonnom výbore SOV do 2012), čestná členka SOV (od 2013), šéfka slovenskej misie na Hrách XXVI. olympiády 1996 v Atlante, predsedníčka SAZ v r. 1998 – 2012, čestná predsedníčka SAZ (2012), čestná členka SOV/SOŠV (2013), predsedníčka Olympijského klubu Bratislava

OCENENIA: majsterka športu (1967), zaslúžilá majsterka športu (1968), výročná Trofej MOV za rok 1995 Jednota olympijského hnutia, Medaila ministra kultúry SR (1997), Medaila Jeana Borotru za celoživotné pôsobenie v duchu fair play (2003), Trofej prezidenta MOV (2007), Zlatý odznak SOV (2012), členka Siene slávy slovenskej atletiky (2013), vyznamenanie Laurel Award od Európskych olympijských výborov (EOV)

DOTERAJŠÍ ŠÉFOVIA SLOVENSKEJ ATLETIKY

KAROL STRÁŇAI 1939 – 1942

FERDINAND KORČEK 1942

RUDOLF HOLZER 1942 – 1946

JÚLIUS VIKTORY 1947 – 1948

FRANTIŠEK ŠVEC 1948

FRANTIŠEK LETOVANEC 1948

RUDOLF HOLZER 1948 - 1949

ŠTEFAN MÚČKA 1949 - 1952

JOZEF MANA 1952 - 1956

ŠTEFAN MAAR 1957 - 1958

ĽUDOVÍT KRASNEC 1958 - 1960

PAVOL GLEŠK 1960 - 1963

MIROSLAV VANĚK 1963 - 1969

PETER BERČÍK 1969 - 1982

ANTON IHRING 1982 - 1998

MÁRIA MRAČNOVÁ 1998 - 2012

PETER KORČOK 2012 - zvolený do r. 2028

Obsiahly archívny rozhovor s Máriou Mračnovou si môžete prečítať v 2. čísle magazínu Slovenská atletika 2018 na tomto linku:

<https://www.atletika.sk/wp-content/uploads/2018/02/j%C3%BAI-2016.pdf>

Texty k foto:

Márii Mračnovej k jubileu zagratalovalo i vedenia SAZ (zľava generálny sekretár Vladimír Gubrický, bývalý viceprezident Ladislav Asványi, prezident SAZ Peter Korčok, viceprezident Matej Tóth), na ďalších snímkach Mária Mračnová, keď ju v roku 2022 vyhlásili za Športovú legendu, nad latkou v drese Slávie SVŠT Bratislava, so svojím trénerom Viliamom Lendelom a dlhoročnou pravou rukou v SAZ, bývalou generálnou sekretárkou Annou Kirnovou a na poslednej s manželom Jozefom, chýrnym športovým lekárom.

FOTO SAZ, SITA/JANA BIROŠOVÁ, SOŠV/ŠTARTFOTO, JÁN SÚKUP

<https://www.atletika.sk/legendarna-vyskarka-niekdajsia-dlhorocna-predsednicka-saz-maria-mracnova-oslavuje-vzacne-zivotne-jubileum-aj-po-polstoroci-ju-mrzi-ze-na-oh-1976-v-montreale-jej-tesne-usla-medaila>